

Het dagboek van Anne Frank

LANG GELEDEN KWAM er een Duits meisje in Nederland wonen. Haar naam was Anne Frank. Anne en haar familie waren Joods. Omdat Joden niet meer welkom waren in Duitsland, moest de familie Frank naar een ander land verhuizen. Ze waren blij dat ze in Amsterdam een huis vonden om in te wonen, en voor het bedrijfje van Annes vader een pakhuis aan de Prinsengracht. Anne vond het fijn in Amsterdam. Ze ging naar school en kon al snel Nederlands spreken. Ze voelde zich veilig, want gelukkig hadden de Duitsers beloofd dat ze Nederland met rust zouden laten. Maar op 10 mei 1940 werd die belofte toch verbroken. Midden in de nacht kwamen Duitse soldaten ons land binnen. Het Nederlandse leger probeerde de vijand tegen te houden. Maar tegen zo veel tanks, kanonnen en vliegtuigen kon niemand iets beginnen. Een zwerm vliegtuigen verscheen boven Rotterdam. De bommen vernielden bijna de hele stad. Na een week moest Nederland zich overgeven en stroomde

het land vol soldaten uit Duitsland. In elk dorp en in elke stad kregen die Duitse soldaten het voor het zeggen.

In het begin gedroegen de Duitsers zich nog goed, maar al snel begonnen ze de Joden te pesten. Er werden vreemde regels ingesteld. Anne schreef in haar dagboek:

*We hebben weinig vrijheid meer.
Joden moeten een Jodenster dragen.
Joden moeten hun fietsen afgeven. Joden
mogen niet in de tram. Joden mogen niet
in een auto. Joden mogen 's avonds niet op straat.
Joden mogen niet in schouwburgen en bioscopen.
Joden mogen niet in een zwembad. Joden moeten
naar Joodse scholen. Zo gaat ons leventje door en we
mogen dit niet en dat niet.*

Het bleef niet bij treiteren. Na een paar jaar oorlog begonnen de Duitsers steeds meer Joodse mensen op te pakken. En ook zigeuners en gehandicapten waren niet veilig meer. Al die mensen werden in treinen naar Duitsland gebracht. Daar kwamen ze in werkkampen terecht.

Op een dag zei vader Otto: 'We kunnen niet meer thuis blijven wonen. We gaan weg.'
'Waar moeten we dan naartoe?' wilde Anne weten. 'We verstoppen ons,' zei haar vader. 'Achter mijn kantoor aan de Prinsengracht is een achterhuis, daar zal niemand ons vinden.'

Twee jaar lang heeft Anne in het achterhuis gewoond. Ze woonde er samen met haar vader en moeder, haar zus Margot en nog vier andere mensen. Twee jaar lang zat ze binnen. Niemand mocht weten dat zij met z'n achten waren ondergedoken in het achterhuis.

Elke dag kwamen goede vrienden eten brengen. Ze brachten ook boeken mee, want Anne deed niets liever dan lezen. En als Anne niet las, dan was ze wel aan het schrijven. Alles wat er in het achterhuis gebeurde, schreef ze op in haar dagboek. Anne was vast van plan om later schrijfster te worden. In haar dagboek schreef ze:

In het schrijven kan ik alles kwijt. Mijn verdriet verdwijnt. Maar het is de grote vraag of ik ooit iets groots zal kunnen schrijven. Zal ik ooit een echte schrijfster worden? Ik hoop het. Oh, ik hoop het zo, want in het schrijven kan ik alles vastleggen, mijn gedachten en mijn fantasieën.

Soms luisterden de onderduikers in het achterhuis stiekem naar de radio. Dan hoorden ze de stem van koningin Wilhelmina. De koningin probeerde de mensen moed in te praten. Ze zei dat de Engelsen, de Amerikanen, de Canadezen en de Polen samen Nederland zouden komen bevrijden.

Anne en haar familie hoopten dat die bevrijding snel zou komen. Anne snakte ernaar weer buiten te kunnen lopen en vrij te zijn. Ze schreef:

Als iemand net van buiten komt, met de wind in de kleren en de kou op zijn gezicht, dan zou ik wel mijn hoofd onder de dekens willen stoppen om niet te denken: wanneer kunnen wij de lucht weer eens ruiken?

Ik moet me flink houden. Maar die gedachten komen toch. Geloof me, als je bijna twee jaar opgesloten zit, dan kan het je op sommige dagen wel eens te veel worden. Fietsen, dansen, fluiten, de wereld in kijken, weten dat ik vrij ben, daar snak ik naar. Maar ik mag niet klagen. En ik mag niet ontevreden zijn.

Anne Frank heeft de bevrijding niet meer meegemaakt. Duitse soldaten drongen het achterhuis binnen en namen Anne en haar familie mee. Ze werden in een trein gestopt en naar Duitsland gebracht. Daar zijn Anne, haar zus Margot en haar moeder overleden. Alleen Annes vader kwam levend terug.

Toen de oorlog was afgelopen, heeft hij Annes dagboek gelezen. Hij besloot het naar een uitgeverij te brengen. Na een poosje verscheen het boek onder de titel: *Het Achterhuis*. In de hele wereld konden mensen lezen wat Anne had meegemaakt toen ze zich moest verstoppen in het achterhuis. Anne is toch nog een echte schrijfster geworden. Een van de beroemdste schrijfsters ter wereld.

En zo... is het echt gebeurd.